

DE PLAATS VAN DEN DISCIPEL

Nog maar pas heeft Petrus de kloeke belijdenis afgelegd: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.

Als Jezus nu aan Zijn discipelen vertelt, hoe Hij moet lijden en sterven, kan Petrus het met den Meester niet eens zijn.

Hoe? Zal dan het Koninkrijk van Israël niet weer opgericht worden? Zal Jezus geen *koning* zijn? En kan het waar zijn, dat Hij, die toch Gods Zoon is, den weg van lijden en sterven zal moeten afleggen?

Alles wat in Petrus is komt dáár tegen op. Neen, nu heeft de Heiland het toch niet goed voor. 't Moet den weg op van verheerlijking en van eer.

En nu is bij Petrus het roemen in het geloof en het gaan van een eigenwilligen weg niet ver van elkaar verwijderd.

De discipel neemt den Meester toch zich.

Zie, dat is juist andersom als het zijn moet. De Meester moet, als er iets te onderwijzen is, den discipel tot Zich nemen. En het omgekeerde mag niet. De discipel moet discipel willen blijven.

Dat heeft Petrus niet verstaan. *Hij* zal het nu eens zeggen. *Hij* zal den Heiland van die verkeerde gedachte genezen. En daarom begint hij Jezus te *bestrafen*. „Heere, wees U genadig, dit zal U geenszins geschieden.”

Zie, zoo mag het niet. Alleen Jezus mag bestraffen. Hij, die Gods Zoon is, die geen zonde gekend of gedaan heeft, Hij kan tegen zondige menschen zeggen: Gij zult niet.

Maar wie zal het wagen, den zondeloozen Jezus te bestraffen?

Petrus waagt het.

Hij waagt het in zijn onverstand, terwijl hij de bedoeling Gods niet begrijpt, terwijl hij alleen rekening houdt met den wensch van zijn zondig hart.

Hij is op dit oogenblik een werktuig van satan.

Ook de satan heeft den Heiland van den bitteren lijdensweg willen terughouden.

Als Gij voor mij neerknielt, zoo heeft hij gesproken, dan zal ik U al de koninkrijken der aarde geven. Dan zijt Gij Heer en Meester van heel de aarde. En dan is het niet noodig, dat Gij, om verlossing aan te brengen, gaat lijden en sterven.

En zie Petrus nu. Ook hij waarschuwt den Heiland tegen dat lijden.

Het zal U geenszins geschieden.

Zóó doet de discipel het.

Hij begrijpt dat lijden en sterven niet. Hij wil het anders. En nu meent hij in zijn onverstand, dat hij het Jezus eens zeggen moet.

En *Zij* s wist, dat de weg van lijden en dood *Zij* : zijn.

En Petrus, Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen, zeggende: Heere, wees U genadig! dit zal U geenszins geschieden. Matth. 16 : 22.

Het kon niet anders en het mocht niet anders. Alleen op dien weg zou Hij voor al Zijn volk verlossing kunnen aanbrengen. En alleen zóó zou Hij den wil des Vaders kunnen volbrengen.

Dien weg heeft Hij vol Goddelijke liefde en in Goddelijke wijsheid gekozen. En het voegt den discipel, Hem op dien weg te volgen.

* * *

Petrus heeft het later wel verstaan en ook wij moeten verstaan, dat wij, als Jezus' discipelen, achter Jezus moeten volgen.

Helaas, dat is zoo vaak anders. Dan willen wij den Heiland den weg voorschrijven. Vooral, als het gaat naar het lijden, willen we, in onze waanwijsheid, een anderen weg op. En dan denken we, dat *wij* het toch wel heel goed weten en dat het moet gaan naar onze zin en naar onze meening.

Maar wij moeten *volgen*. Wij moeten dulden, dat Jezus ons tot Zich neemt, om ons te brengen in Zijn leerschool. We moeten Hem in 't oog houden, als Hij ons voorgaat. En wij moeten willen luisteren naar Zijn bestraffend woord.

Als *wij* willen voorgaan, gaat het verkeerd. Dan dwalen we. Dan raken we van het goede pad af.

Alleen als Jezus voorgaat en als *wij* volgen, gaat alles goed. Oogenschijnlijk is dat niet altijd zoo. Het schijnt dan wel eens, of alles verkeerd gaat. Want we gaan met Jezus het lijden tegen. En we komen wel vaak, waar we niet wezen willen. En dan wordt alles zoo donker voor ons.

Tot het licht komt, zooals het gekomen is voor Petrus. Dan zien we zoo klaarlijk Gods weg. Dan zegenen we het lijden. Dan wordt het kruis ons dierbaar. Dan keuren we den langen, smartelijken weg goed. En dan zien we, dat we dóór het lijden heen moesten verkrijgen de heerlijkheid. Dan weten we, dat we door het sterven heen moeten, om te leven.

Dat leeren we alleen achter Jezus, als we de plaats van den discipel willen innemen.

En dan wordt deze plaats ons dierbaar. Die willen we dan niet meer afstaan. Die willen we *behouden*.

Zóó ver komen we niet dadelijk. Eerst moet er menige strijd doorstreden zijn. Eerst moeten we menig lijden doorworsteld hebben, vóór we leeren, ons volkomen aan den Meester toe te vertrouwen. Maar dan ook zeggen wij: Waar Gij gaat, is het ons goed. Dan zwijgen wij, als het lijden ons een zucht van de lippen zou persen. Dan aanvaarden we ook zelfs de bestraffing, die we verdienden. Dan willen we *discipel* zijn.

Wie Jezus volgt, komt altijd goed uit. Wie Jezus volgt in geloof en vertrouwen zal zich gelukkig prijzen. K.